

genu constituto, delictum fatenti, auctores vero neganti, ea conditione ab Antistite data venia est, ut, si quos delicti vel auctores vel conscios sciret, eosque non pronunciaret, sine peccatorum expiatione ex hac vita migraret. Manus in favillas redacta : reliqua ex Parisiensis Senatus decreto præter corporis incendium peracta : populus in rabiem versus, atque in noxium frendens, quo minus ejus reliquias per vias & compita urbis raptaret, cohiberi non potuit.

Hic Henrici III. Galliarum ac Navarræ Regis, exitus fuit; viri sane virtute, fortitudine, prudentia, clementia incomparabilis; cujus vitæ cursus per varios humanarum rerum casus traductus, illum bello invictum, paceque florentem reddidit: siquidem laborum, vigiliæ, frigoris, æstusque patiens, fortissimi militis sæpius partes egit: ingenio, constantia, rei militaris scientia excellens, præstantissimi imperatoris munera obivit: nemo illo exactius ac solertius castris locum capere, commeatus expedire, nemo prudentius prælii tempus eligere, instruere aciem, subsidiis firmare, ab insidiis præcavere; ut mirum non sit, si toties vel munitissima oppida urbesque expugnaret, vel in acie vicerit, pacatoque demum civilibus dissidiis Galliæ regno, pristinum splendorem decusque restituerit, artibus belli ac pacis florentissimum reddiderit; magis magisque procul dubio aucturus, ni immaturo atque crudeli fato sublatu fuisset. Eo enim tempore ex humanis excessit, quo ingentium rerum orsus moliebatur, Jam enim exercitum comparaverat, foederatos sibi potentissimos adjunxerat, ut rapidi torrentis instar nullos obices habiturus videretur. Trepidabant Menapii, nutabat Belgium, Italia belli eventus circumspectabat; neque Hispanis adhuc tantum roboris ac virium erat, ut obistere ingruenti possent. Eam quandoquidem tempestatem nactus Henricus erat, qua Europæ Principes fere omnes a militari gloria alieni, per duces bella administrabant: nemo in aciem prodire, nemo imperatoris munere fungi, nemo ad martiale decus anhelare. Quinimmo a plerisque existimabatur, Henricum, Menapiis subjectis, Allobrogum copiis fultum, si in Italiam descenderet, haud difficulter in suam potestatem redigere, atque hujus provinciæ statum immutare posse: cum præsertim non deessent, qui

Henri-
ci Regis elo-
gium.